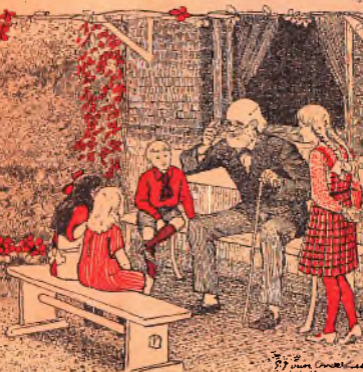

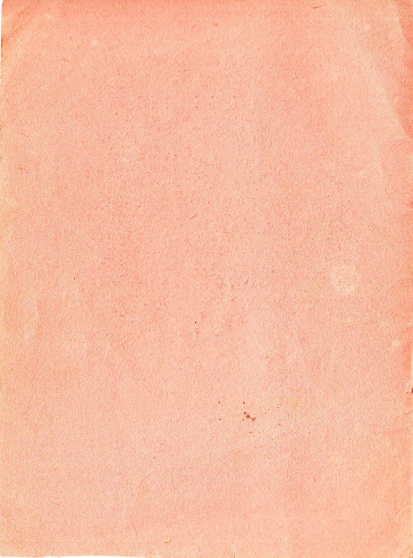
HET RINGETJE

DOOR E. GERDES.

J. M. BREDÉE'S BOEKH. & UITG. MU.

ROTTERDAM

HET RINGETJE

DOOR
E. GERDES.

I.

Wat was het druk in het huis van den heer Velder-
man! De kinderen waren zoo woelig, als zij in lang
niet geweest waren. En geen wonder ook! Zij waren

uitgenoodigd om den ganschen dag bij hun grootmama door te brengen, 't geen wel eens meer gebeurde, want de goede grootmama hield veel van hare kleinkinderen. Maar heden was het een bijzondere dag; Lotje, de eenige dochter van mijnheer Velderman was vandaag negen jaar geworden, en nu had grootmama gezegd, dat zij met Pa, met haar broer Piet en den kleinen Wim bij haar zouden komen eten, en 's avonds blijven thee drinken, en dan zou grootmama een geschiedenisje vertellen.

Nu, gij kunt begrijpen, dat de drie kinderen blij waren, vooral Lotje, want zij wist, dat zij op haar verjaardag wat moois zou krijgen. Wat dat was, dat wist zij echter nog niet. Piet was niet minder blij, want grootmama had altijd wat lekkers in het trommeltje en daar hield Piet zooveel van. Kleine Wim, die pas vijf jaren oud was, sprong den heelen morgen van blijdschap rond, want grootmama had een groote doos met soldaten, van die ouderwetsche, die nooit stuk gingen, en die hij dan langs de tafel kon laten loopen achter elkaar, net als de ganzen.

Toen het tegen drie uur liep waren de kinderen, die geen moeder meer hadden, bijna niet meer stil te houden. Jansje, de kindermeid, moest nog een mooien strik op Lotjes jurk vastmaken en in het dasje van Wim, dat al wel drie maal was losgegaan,

een nieuwen knoop leggen, maar de kinderen gunden er haar geen tijd toe. Zij sprongen en huppelden als kleine veulens in de wei. Eindelijk kwam papa met Piet. De vigelante hield voor het huis stil. Mijnheer stapte er met het drietal in en — voort reed het rijtuig naar de mooie villa even buiten de stad, waar grootmama woonde.

Grootmama ontving hare kinderen zeer hartelijk, en omhelsde hare jarige Lotje met al de liefde van haar hart, terwijl zij haar 's Heeren beste zegeningen toebad.

„En nu denk je zeker wat van mij te krijgen?” vroeg grootma glimlachend. „Nu, misschien heb ik wat voor je, dat je heel graag wou hebben. Maar wacht dan geduldig, totdat wij theedrinken. Dan vertel ik een geschiedenisje, dat bij het geschenk behoort.”

Lotje had het graag dadelijk geweten, wat grootma haar schenken wilde, en dacht er telkens over na, wat het wel zijn zou. Zij vroeg aan Piet, of die het ook soms wist, — maar Piet wist er niets van. Hij was echter een guit, die gaarne plaagde.

„Weet je, wat ik denk,” zei hij tegen Lotje, „wat je van grootma krijgt? Een mooien bromtol.”

„Kom,” zei Lotje teleurgesteld, „is dat nu een geschenk voor een meisje van negen jaar!”

„Nu dan,” zei Piet, „dan krijg je zeker een hansop met bellen.”

Piet ging lachend heen, en Lotje vergat in de vreugde, die haar wachtte, zijn plagerij.

Wim stond reeds voor de groote, ronde tafel, en papa had de doos met soldaten voor hem opengemaakt. De kleine jongen lachte met zijn heele gezicht, en zette nu de soldaten zoo ijverig op, dat hij niet aan eten en drinken dacht. Het middagmaal was gereed, en papa moest eindelijk Wim op zijn arm nemen en hem naar de andere kamer dragen, waar de tafel gedekt was; anders was de kleine jongen niet van zijn soldaten af te krijgen.

Wanneer ik u nu vertellen zou, wat er al zoo op grootmama's tafel stond, dan zou ik daarmee een heel boekje kunnen vullen. Maar 't is mijn plan niet om veel over dat middagmaal te spreken, daar ik mij, vooral om Lotje, mocht haasten naar de theetafel te komen. Allcen wil ik u nog zeggen, dat Piet wat in zijn nopjes was, toen grootmama hem een groot stuk chocoladepodding op zijn bord lei. En Lotje, die nog niet vergeten was, dat hij haar daar straks had geplaagd, wilde hem op haar beurt ook een weinig plagen en fluisterde hem in: „Niet waar, lekker? Daar houdt Piet zooveel van.” Piet dacht: „Plaag maar: ik zal je straks wel krijgen.”

Toen 't middageten was afgelopen, gingen de kinderen eerst met papa een halfuurtje in den tuin, want grootmama moest een oogenblikje stil zitten. Grootma was al zoo oud en oude menschen houden veel van een dutje na den eten. Heden echter sliep grootma veel korter en werd er ook vroeger thee gedronken dan gewoonlijk, vooral om kleinen Wim, die zoo laat niet naar huis mocht gaan.

Voor ik u nu echter vertel, wat er aan de theetafel voorviel, moet ik u eerst nog iets zeggen van Lotje. Lotje was een heel lief meisje, de oogappel van haar vader en het schatje van grootmama; zij had vele gaven en voorrechten van den Heere ontvangen en haar hart was ook niet verre van Hem, maar zij had een kwade gewoonte aangenomen, die, als deze niet onderdrukt werd, tot groot verdriet van haar en anderen zou worden. Zij hield veel van overdrijven. Was zij bijvoorbeeld op een partijtje geweest, dan verhaalde zij thuis met ophef van de prachtige jurkjes en zijden linten, waarmee de meisjes opgeschikt waren, en dan was er zooveel heerlijks rondgediend, als zij nog nooit te voren gezien of geproefd had. En later bleek dan, dat er maar de helft van waar was. Nu had grootmama dit opgemerkt en wilde er Lotje van genezen.

II.

Toen de theetafel gereed was, ging Lotje zoo dicht mogelijk bij grootmama zitten, want zij dacht elk oogenblik haar verjaargeschenk te krijgen. Het theeblad stond vol met keurige kopjes en schoteltjes, en Piet had dadelijk gemerkt, dat het trommeltje goed voorzien was. Wini zat naast Pa en had een paar soldaatjes, die hij heen en weer liet loopen.

Nadat het eerste kopje thee gedronken en het presentetrommeltje rond geweest was, zei grootma:

„Het wordt nu tijd, dat ik mijn belofte vervul en een geschiedenisje vertel. Eigenlijk is het geen geschiedenisje, want een geschiedenis is een verhaal van gebeurde zaken, maar dat wat ik u vertellen wil, is niet heusch gebeurd. 't Is een soort van fabel. Fabelen zijn evenwel soms zeer leerzaam, daar zij altijd de eene of andere gewichtige les ten doel hebben. Luistert nu maar eens goed toe.“

De kinderen schoven nog dichter bij grootmama en deze vertelde:

„Er was eens een meisje, dat niet altijd zuiver de waarheid sprak, en daar zij wist, dat dit niet goed was, wenschte zij te weten, hoe te leeren, altijd de waarheid te spreken. Eens kwam zij in een bosch, waar een kluzenaar woonde, die wist wat het meisje

begeerde. Hij gaf haar een ringetje, dat hij aan haren vinger stak met deze woorden: „Telkens wanneer gij iets wil zeggen, dat niet zuiver waar is, zal dit ringetje u de waarheid leeren.” Het meisje begreep niet, hoe een ringetje, dat stom is, kan spreken. Maar spoedig zou zij het verstaan. — Iemand, die een misdaad had gepleegd, had zich in het huis haars buurmans verborgen, op een plaats, waar niemand hem kon vinden. Zij had hem niet gezien, maar wel gehoord, dat hij zich daar verstopt had. Toen men haar nu ondervroeg, antwoordde zij, dat zij niets van dien man wist en hem ook niet gezien had. Merkwaardig. Op 't zelfde oogenblik voelde zij pijn aan den vinger, net alsof het ringetje haar prikte, en tevens beschuldigde zij zich, niet de geheele waarheid gezegd te hebben. En zoo gebeurde het telkens. Wanneer zij zich aan overdrijving schuldig maakte en een halve leugen uitsprak, dadelijk voelde zij, dat het ringetje haar prikte en erkende zij zich schuldig. Zoo leerde zij alles af, wat op liegen geleek. En nu,“ vervolgde grootmama, „heb ik wel zulk een ringetje niet, maar een dat nog beter is. Zie,“ ging grootmama voort, terwijl zij een doosje uit haar zak haalde, „hier heb ik een ringetje, dat ik je voor je verjaardag schenk. 't Is een keurig gouden ringetje, met pareltjes omzet, die een schild omringen. En

lees nu eens, wat er op dat schild staat, want mijn oogen zijn te zwak, om die fijne lettertjes te lezen."

Lotje nam het ringetje, hield het een beetje bij het lamplicht en las nu het volgende: „Ik ben Uwe, behoud mij." Ps. 119 vs. 94.

„O, wat is dat een prachtig ringetje!" riep Lotje uit, die het dadelijk aan haren vinger stak. „Dank, duizendmaal dank, lieve grootma. Naar een ringetje heb ik lang gewenscht, maar zoo mooi als dit is, had ik het niet verwacht!"

En nu pakte zij grootma om haren hals en kuste haar, terwijl de goede grootma haar heel zachtjes influisterde: „Zorg er voor, dat dit ringetje je nooit prikt!" En luider sprekende, hernam zij: „Ik heb gezegd, dat dit ringetje beter is dan dat van het meisje, want er staat een woord op, dat een heerlijke verzekering bevat en tevens een gebed, dat wij dagelijks noodig hebben. David kon zeggen, dat hij des Heeren was, want hij vreesde God en had den Heere lief. Maar hoeveel te meer moogt gij dit zeggen, mijn lieve Lotje, die onder het Evangelie zijt geboren; die een Heiland hebt, die je heeft gezegend, en die, om ons van alle ongerechtigheid te verlossen, voor ons in den dood is gegaan. Hij heeft ons met Zijn bloed gekocht; wij zijn Zijn eigendom, en nu wil Hij, dat wij God door een godzaligen wandel

zullen verheerlijken, afleggen alle leugen, strijden tegen elke zonde, den booze wederstaan, die als een brieschende leeuw rondgaat, en de heiligmaking najagen, zonder welke niemand God zien zal. Denk daaraan, mijn kind. Houd het voor waarheid, dat gij des Heeren zijt. Geloof dat kinderlijk, en wanneer u de zonde mocht aanvallen, roep het dan biddend uit: „Ik ben de Uwe, Heere,-behoud mij!” Want onze kracht is nietig, maar zoo de Heere met ons is — en dat wil Hij gaarne zijn — dan zullen wij in elken strijd des levens de overwinning behalen.”

Lotje dankte grootmama nog eens en fluisterde haar even zacht toe: „Ik zal aan het ringetje denken van het meisje.” — „Goed,” zei grootmama, „en de Heere zal je behoeden tegen alle kwaad.”

III.

Grootmama moest nu het tweede kopje thee inschenken en daar Lotje jarig was, mocht zij het trommeltje rond laten gaan. Piet kreeg ook zijn beurt, maar Lotje, om hem te plagen, wist het trommeltje zóó te houden, dat het kleinste stukje vlak voor zijn hand lag en hij dus uit bescheidenheid geen grooter mocht grijpen.

„Wacht maar,” dacht Piet, „ik zal je straks ook wel beet nemen.”

Een oogenblikje later zei hij tegen grootmama: „Grootmama, ik weet ook een geschiedenisje van een ringetje. Mag ik dat vertellen?”

Nu zag grootma wel dadelijk aan zijn lachend ge-
laat, dat hij weer iets guiterigs voorhad, maar daar
zij wist, dat hij een goede jongen was, gaf zij daar-
toe verlof.

„Wel,” zei Piet, „daar ging eens een heer met
een juffrouw wandelen langs een breede rivier. Onder
het wandelen zagen zij van verre een schip aankomen,
en daar die heer meende in den schipper den man
te herkennen, die hun alle jaar turf leverde, zei
hij dit tegen de juffrouw. Maar de juffrouw be-
weerde, dat het die man niet was. Hierover kregen
zij een woordenstrijd, die zoo hevig werd, dat de
juffrouw het ringetje, 't welk zij van den heer had
gekregen, van haar vinger trok en in de rivier wierp,
zeggende: „Zoo min als ik ooit dit ringetje zal weer-
zien, zal ik je ooit weer liefhebben.” Daarop ging
zij weg. Den volgenden morgen kocht de meid van
die juffrouw visch aan de deur, en toen zij dien visch
in tegenwoordigheid van de juffrouw opensneed,
vond zij er in . . . . raad eens?”

„Wel,” zei kleine Wim, „dat weet ik wel? zij vond
het ringetje!”

Piet vroeg het niet aan Pa en grootma, want hij

kon het op beider gelaat wel zien, dat zij het wisten.

„Ik weet het ook,” zei Lotje. „’t Was het ringetje.”

„Mis!” zei Piet. „Zij vond graten.”

Lotje werd verlegen, maar zij kon er niets tegen zeggen, want het was de waarheid.

Een poosje later zei de heer Velderman:

„Nu grootmama en Piet een geschiedenisje van een ring hebben verteld, wil ik je ook iets verhalen. Laat mij je echter vooraf zeggen, dat het dragen van ringen reeds van oude dagteekening is. Iemand, die aan een ander een ring schonk, gaf hierdoor te verstaan, dat hij hem liefde en vriendschap toedroeg. Zie dit bijvoorbeeld in de gelijkenis van den verloren zoon, waar de vader hem een ring gaf. Oudtijds werden de ringen gebruikt als zegelringen. In het midden van den ring was een letter op een wapen gegraveerd, waarvan men een afdruk in was of op lak maakte. Ook had een ring dikwijls de betekenis van hooge waardigheid. Toen Farao aan Jozef, en Ahasveros aan Haman hun zegelring gaven, verhieven zij daardoor die beiden tot den hoogsteh rang naast den Koning.

Ik moet ook nog eens terugkomen op ’t geen grootmama verteld heeft van dat meisje en haar ringetje. Mij dunkt, het was duidelijk, dat die fabel bedoelde, ons te leeren, dat er een stem in ons is, een ge-

tuige, die ons beschuldigt of ontschuldigt naar dat wij handelen. Die stem wordt het geweten genoemd. Nu moeten wij waken en bidden altijd een goed geweten te hebben, en zoodra hieraan wat ontbreekt, moeten wij dit belijden en bij den Heere vergiffenis zoeken, wetende dat alleen het bloed van Jezus Christus dat geweten kan reinigen. Hebr. 9 vs. 14. Ik vind het uitnemend van grootmā, dat zij ons dat verteld en tevens aan onze lieve Lotje een machtig wapen in haar ringetje gegeven heeft, dōor de woorden, die daarop staan en waarmee zij veel kwaads bestrijden kan. Zij kan verzekerd zijn van 's Heeren trouw, en zoo vaak zij in den strijd tegen elke zonde, ook de geringste, de oogen hemelwaarts slaat en uitroept: „Heere, ik ben immers de Uwe, behoud mij!” zal de Heere haar uit alle verzoeking redden. Daarom zingen wij ook met den Psalmddichter:

De Heer is zoo getrouw als sterk,
 Hij zal Zijn werk
 In mij volenden.
 Verlaat niet wat Uw hand begon,
 O Levensbron,
 Wil bijstand zenden!

Maar ik wilde u een geschiedenisje vertellen, geen verdichting, maar iets dat wezenlijk met een ring gebeurd is. Een der koningen van Engeland moest

wegens een opstand, die onder het volk uitgebroken was, de vlucht nemen. Midden in den nacht bereikte hij een groot water, waarin hij zich uit angst voor zijn vervolgers wierp, maar zeker zou hij verdronken zijn, zoo hij niet door een visscher, die daar in zijn schuitje zat te visschen, gered werd. De koning kende zijn redder niet, en de visscher wist ook niet, dat het de koning was, die uit voorzichtigheid zijn hoogen rang verzweg. Toen nu de koning gered was, trok hij zijn ring van zijn vinger en gaf dat kleinood aan den visscher en zcide: „Hier hebt gij een onderpand van mijn dankbaarheid, zoowel als van de liefde en vriendschap, die ik voor u gevoel, daar daar gij mij het leven gered hebt. Bewaar dat pand getrouw, en zoo gij ooit in gevaar mocht komen, toon dan maar dezen ring aan een, die den koning liefheeft of aan den koning zelf. Dan zal er geen haar van uw hoofd gekrenkt worden." Hierop spoedde zich de koning verder, om een leger van vrienden te verzamelen, teneinde de opstandelingen te keer te gaan. Een jaar daarna geraakte de koning weer op den troon, maar kort daarop ontstond er andermaal een oproer in het land en wél in de streek, waar de visscher woonde. De koning had echter nu een machtig leger tot zijn hulp en liet al de oproermakers gevangen nemen en ter dood veroordeelen.

Onder die gevangenen bevond zich ook de visscher. Hij had partij gekozen tegen den koning en was dus des doods schuldig, welk vonnis dan ook over hem uitgesproken werd. Maar juist toen men hem naar de strafplaats wilde brengen, herinnerde hij zich het voorval in dien nacht, waarin hij een man redde, die hem den ring had geschonken. Dien ring droeg hij altijd bij zich, niet aan zijn vinger, maar aan een koord op de bloote borst. Terstond ontblootte hij nu zijn borst, haalde den ring te voorschijn en toonde hem aan de mannen, die hem ter strafplaats wilden brengen. Zoodra deze den ring zagen, riepen zij uit: „Het is de ring des Konings! Hoe komt deze in uw bezit?” Nu verhaalde de visscher wat er verleden jaar gebeurd was, en 't sprak van zelf, dat de voltrekking van het vonnis werd opgeschort. Immers, de koning had gezegd: „Zoo gij ooit in gevaar mocht komen, toon dan maar dezen ring aan een, die den koning lief heeft of aan den koning zelf. Dan zal er geen haar van uw hoofd gekrenkt worden.” Toen de koning dit vernam, ging hij dadelijk naar de gevangenis; liet den visscher van zijn ketenen ontdoen, viel hem om den hals en schonk hem niet slechts het leven, maar gaf hem ook een aanzienlijke som gelds en verhief hem tot hooge waardigheid. Door deze goedertierenheid des konings getroffen,

viel de visscher aan zijn voeten, beleed dat hij dwaas had gehandeld en werd een der getrouwste aanhangers van dien vorst."

De heer Velderman zweeg een oogenblik, waarna hij vervolgde: „Welk een kostelijk onderpand van de trouw des konings was die ring! En zulk een onderpand, nog veel sterker, heiliger en zekerder heeft ieder Christen, die in den Heere Jezus Christus gelooft. Hij is verzegeld, niet met een ring van een aardschen koning, maar met den H. Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid. Efeze 1 : vs. 13, 14. Die Engelsche koning had door het geven van den ring een belofte afgelegd, maar het had kunnen gebeuren, dat hij machteloos was geworden om ze te vervullen. De Heere evenwel is machtig, en wat Hij belooft, houdt Hij. Hij belooft vergeving van zonden, aanneming tot kinderen, het eeuwige leven aan allen, die in den Heere Jezus Christus gelooven. Het heeft u zeker getroffen, dat de visscher zoo geroerd was door de goedertierenheid des konings; daar hij aan zijn voeten viel, om vergeving smeekte en een zijner getrouwste onderdanen werd. Inderdaad, dat is ook treffend. Maar dit vindt ook bij elken zondaar plaats, die de goedertierenheid Gods inziet en erkent. De goedertierenheid des Heeren leidt ons tot bekeering,

en zoo de Heere niet groot was van barmhartigheid en goedertierenheid, niemand onzer zou ooit zalig worden, en hierin heeft God vooral Zijn barmhartige liefde bewezen, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon niet heeft gespaard, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

Daarop stelde grootmama voor samen te zingen Psalm 146 vs. 2 en 3, waarna het tijd werd naar huis te gaan. De kinderen dankten de goede grootmama nogmaals hartelijk voor het onthaal, en Lotje pakte haar nog eens extra voor dat mooie ringetje. De kleine Wim was slaperig geworden en hield nog zijn soldaatjes vast, toen papa hem op den arm nam. Allen keerden vergenoegd huiswaarts en Lotje dacht nog dikwijls aan het meisje, dat het prikken voelde van het ringetje.
